

Till Författaren af: Några bewis, att Judarne
åfwen på sitt sätt bidraga till den allmänna
nöden i Swerige.

Min Herre! med beundran har jag läst, och flera gånger genomläst, eder ej mindre af en ypperlig wältalighet än af ett duktigt nit utmärkta skrift mot Judarne. Af densamma upplyst, harnas jag öfwer min fordna blindhet, som ej tillätit mig att se allt hwad jag nu ser. Genom edra wälgrundade bewis har det nu blifwit klart som dagen, att det i synnerhet är Judarne wi hafwe att tacka för **Directionen för Allmänna Sattigwården, för våra Sattig-Spinn- och Tukthus, och för den mängd af torftiga Entor och oförsörjda Döttrar, som ligga öf på halsen.**

Hwem kan wäl nu mera twifla derpå, att, om man ej i tid sätter wedersbörliga gränser för dessa oförsynta **Intriganter**s tilltagsenhet, skola de innan kort uttränga öf från vår moderliga fädernesjord och twinga öf, att till dem (tjenstegwinnans barn!) **sälja vår förstödsflorätt.** Ni har uti eder grundliga skrift bewisat allt detta med så mycken anständighet, med en så påtaglig owäldighet att ingen tänkande menniska kan mistänna edra ädla affigter, eller mistänka er för en låg afund, för hat, eller andra dylika motiwer. Er mensklighet går till och med för långt. Ni will icke, såger ni, att Judarne skola drifwas ur Landet. Men ni torde förlåta mig, om jag twiflar på uppriktigheten af denna försäkran. Ty, huru är det möjligt, att en så upplyst, så redlig och nitiss författare af **det allmänna bästa, som ni wisar er wara, icke skulle wilja i grund utrota orsaken till allt det elände som herrskar i vårt olyckliga fädernesland.** Och denna orsak har ju ni med er öfwerträffliga skarpsinnighet upptäckt hos dessa på **intriger** så utstuderade **skojare, som twinga den fattige och den behöfwande, att till ett all Tariff öfwerstigande pris köpa perlor och karniols-ringar?**

Allt detta wore ändå drågligt. Men hwad som af er, min herre, och edra likar, alldrig kan eller bör förlåtas, är, att bland **dessa flygtingar, som af öf med så mycken barmhertighet bysas, och af hwilka tio** wist ej uppwäga en af edert samsund, likwäl finnas flera, som i nyttig werksamhet, i anständighet och redlighet, med ett ord, i moraliskt wärde, wäga måta sig med, ja, till och med tro sig öfwerträffa er. Man bör derföre

STOCKHOLMS
Stads Bibliotek

WERNERSKA
SAMLINGARNA

göra er den rättvisan och icke twifla derpå, att det ju är ert hjertas hemliga och ifrigaste önskan, att denna för er beswärliga **gråhoppstara** måtte rent af föras ur landet; ehuru ni af fruktan för den så kallade upplysningens och Toleransens anhängare ej wågat så rätt fram dermed. Ty, man måste tillstå det, olyckligtwis finnas dese åfwen i wårt Land, och det är all anledning att tro, det de skulle wara nog obetänksamme att motarbete edra lofwärda bemödanen. Men en så osörfärad kämpe, som ni utan twifwel är, bör wäl ej låta dyliga betänkligheter afhålla sig ifrån att med en ädel ståndaktighet i det yttersta förfakta en så rättwis sak. Må man ej anförä exemplet af den första Stat i Europa, der denna så länge misstända och förföljda Nation ändtligen kommit i åtnjutande af alla människans och medborgarens rättigheter. Hwad angår oss Frankrike och dess anstalter? Hwad bryr wi oss om tidens upplysning och dess fordringar? Nej! låtom oss i allt förhålla oss raft stridande mot hwad hon bjuder, och när wi då äro så lycklige att åga i spetsen för oss en så duktig anförare som ni är, kan det ej fela, att wi ju skola gå wida längre än någon annan Nation, och att, sedan ni först förut ut Judarne, Sverige ömsider, genom er åtgärd, skall återwinna sällhet och lugn.

